

TROR DU DETTA?

 Och innan vi ber, skulle jag vilja säga det här, att igår kväll tror jag det var, sa jag till en dam: "Om Du bara vill göra som vi instruerades att göra, att den skulle. . . Barnet med vattenskallen, att den skulle krympa." Och barnets huvud krympte igår kväll en halv tum enligt mått med ett band. Så damen tog det med sig hit nu.

² Orsaken, nu, till att jag gjorde detta, syster, är en avsikt. Förstår Du? Om man kan se någonting påtagligt ske, kommer det att få ens tro att förökas, så man fortsätter att tro på det. Ibland gör jag så där bara för att, kanske liksom att be personen stiga upp, ta ett steg eller två, röra sin hand, vicka på sitt finger, bara någonting, som de kan göra annorlunda, bara för att låta dem se, att det är all right allting. De blir bara nervösa och tänker, att det inte kommer att ske, men det sker hela tiden. Förstår Ni? Det måste det.

³ Hur många vill bli ihågkomna i bön, nu? Skulle Ni bara vilja räcka upp Era händer och säga: "Herre, bevilja det!?" Låt oss böja våra huvuden!

⁴ Herre, då vi hör den här fina gamla församlingshymnen, skriven av min käre vän, Paul Rader: "Tro, endast tro", tänker vi nu på en pojke, som av sina fäder fördes till lärjungarna, inte mer än tio dagar efter att Jesus hade gett dem makt att kasta ut demoner och hela de sjuka, och här var de fullständigt besegrade av ett epilepsifall. Och de såg vår Herre komma. Och fadern sprang och sa: "Herre, ha barmhärtighet med oss! Min son plågas på olika sätt av en demon. Jag förde honom till Dina lärjungar och de kunde inte bota honom."

⁵ Jesus sa: "Det kan jag, om Ni tror. Bara tro!" Å, Gud, Du har inte förändrats ett dugg sedan dess. Du är precis samme älskande, snälle och barmhärtige Gud. Liksom Du var då, så är Du idag. Och Herre, liksom den där fadern ropar vi allesammans: "Herre, avhjälp Du vår otro!" Det är så enkelt, vi bara snubblar över det, Fader.

⁶ Vi vill tacka och prisa Dig, för att Du rörde vid det där lilla barnet igår kväll för att se till att den där skallen, som har varit svullen, som är det, så benet har trängts ut, den gick ner en halv tum igår kväll. Vi är tacksamma för det, Fader. Då vi vet, att våra doktorer inte har någonting vetenskapligt för det, det är ingenting de kan göra för det, men Du är fortfarande Gud, alla situationers Mästare. Vi tackar Dig, Fader. Vi tackar Dig för den här moderns lojalitet och älskvärdhet och lydnad att ta med sig bandet tillbaka och klistra det på den här pappersbiten här, för

att visa allmänheten sitt vittnesbörd till Guds ära. Må hennes lille få leva och vara ett normalt barn, till Din ära!

7 Titta på alla de där händerna, som gick upp, Fader! Varenda en av dem hade ett behov. Min är också uppe, Fader, jag har behov. Och det är många här, i brevform eller i den här lådan, som är behövande, folk som verkligen är behövande. Låt det ske, Herre, att var och en kommer att få det de ber om ikväll! Må de ta den här moderns vittnesbörd bara som ett exempel, som visar, att då Du säger någonting, är det fullbordat. Det är . . . Du . . . Allt vi behöver göra, är att ta emot det och handla på det. Det är ett fullbordat verk.

8 Bevilja oss, Herre, att vart och ett av dessa brev och dessa näsdukar, att de människor, som de läggs på, må bli helade! Varenda en, som räckte upp sin hand, Fader, att de må undfå sina hjärtans önskingar . . . Vi ber om det i Jesu Namn. Amen. Var så goda och sitt!

9 Jag ville bara visa Er bandet här, som damen (Var så god! Mmm.) . . . Att det lilla barnets huvud verkligen krympte, liksom Herren lovade oss genom Den Helige Ande igår kväll. Är Han inte underbar? Så det ger oss så mycket mod till att få tro och att tro.

10 Då nu Jesus sa till det där trädet i Markus 11:23: "Ingen ska äta av Dig hädanefter.", kanske Han inte skrek det. Å, det, faktiskt var Han så stillsam med det, att Hans lärjungar bara . . . Jag tror, att en av dem hörde Honom. Och det . . . Då det där epileptikerfallet, då det kom upp inför Herren Jesus, fick pojken det svåraste anfall, han någonsin hade haft, föll kanske till marken som om han vore död, men han insåg, att han mötte Någon, som hade mycket mer tro än de där apostlarna.

11 Nu skulle jag tycka om, att någon, som inte tror på gudomlig helbrägdagörelse skulle få se det här. Jesus hade gett dem makt att kasta ut andarna och de hade misslyckats. Det var inte makten, som hade misslyckats, utan de hade misslyckats. Jesus sa till dem:

"Varför kunde inte vi kasta ut honom?"

Han sa: "På grund av Er otro."

12 Församlingen har fortfarande makt. Gud har aldrig tagit ifrån församlingen Sin makt men församlingen har inte tro nog till att handla på den. Det är alltsammans. Det är bara så enkelt. Vi försöker göra det så komplicerat ibland, men ju enklare man gör Evangeliet, desto mer verklighet kommer man att få, då man bara blir riktigt enkel med det: Gud sa så, det avgör saken och det är alltsammans. Och bara tror på det, går vidare.

13 Då Jesus sa: "Ingen ska äta av Dig", å, löven var precis lika vackra och klara, som de någonsin varit. Barken såg likadan ut men långt nere i marken i de där rötterna började livet försvinna.

14 Så är det med en cancer, med vilken slags sjukdom som helst, som – som man kan vilja tänka på. Då man kan ta emot Guds Ord, långt nere i rötterna, cancern kanske finns där, ens hand kan vara precis lika stel. Det har ingenting att göra med gudomlig helbrägdagörelse. Det är: ”Om Du kan tro.” Förstår Ni? Långt nere någonstans har den redan gått till verket.

15 Jesus sa: ”Om Ni säger till detta berg att flytta på sig och inte tvivlar i Ert hjärta utan tror, att det Ni har sagt ska komma att ske, kan Ni få det Ni har sagt.” Är inte det där underbart? Vem kom det där ifrån? Guds Son, vars Ord . . . Himlar och jord ska försvinna men nu . . . Men Hans Ord kommer inte att göra det.

16 Enda sättet, på vilket man nu kan göra det där, man måste ha rätt mål och rätt motiv. Om jag nu gick hit ut och sa: ”Jag ska visa Er, att jag kan flytta det här berget: ’Flytta Dig, berg!’” Det skulle aldrig flytta sig. Förvisso inte. Vad jag än hade. Det måste vara . . . Först måste man ta reda på Guds vilja.

17 Det är orsaken, vanligen i böneköerna får jag det allra svåraste, det är för att det är någonting, som har gått igenom köer osv. och det är där man får tillbaka det. Men, ser Ni, om man har obekänd synd . . . Har Ni någonsin lagt märke till ett fall, innan jag bjuder den onde anden att ge sig iväg? Jag ger akt på det där fallet mycket noga, för att vara säker på, att det inte finns någonting i det där livet, som skulle kunna hindra någonting, ser Ni, för kom ihåg ifråga om de här gåvorna, att man kan få problem med dem.

18 Gud gav, som Ni kommer ihåg, en gång en profet . . . Gjorde en profet av en man, Moses, och sa till honom att gå ner och tala till klippan. Och profeten var alldeles upprörd och gick ut och slog klippan, vilket talade om Kristi svaghet, att Han måste dö för andra gången eller bli slagen för andra gången. Han hade makt att skaffa fram det, men det var inte Guds vilja.

19 Jag skulle aldrig kunna tro, att det var Guds vilja, att Elisa skulle vända sig om, för att de där barnen retade honom, för att han var flintskallig, jag tror inte, att han borde ha gjort det där. Men han var profet och blev vred och han la en förbannelse på de där barnen och två björnhonor dödade fyrtyotvå små oskyldiga barn. Förstår Ni? Men jag tror inte, att han borde ha gjort det. Och det bara – bara . . . Vi . . .

20 Gud, jag tror att idag, innan Han sätter Sin församling i maktställning, så prövar Han Sin församling för att se, vad den kommer att göra.

21 Vi . . . Nästa gång om Herren vill, då jag kommer tillbaka, kanske vi kan få tid till att dröja vid någonting sådant där, vid någonting, som ska till att ske, och så kommer vi att veta mer om det då.

22 Men om man bara uttalar Ordet, säger: ”Herre, jag tror på det.”, inte tvivlar, menar det i sitt hjärta . . .

²³ Säg nu till exempel, att jag var i en dal och jag inte... Jag predikar för miljoner människor men precis på andra sidan berget där är det en grupp på hundra människor, och de håller på att dö utan att känna Kristus. Nåväl, jag har en miljon här att predika för, men ändå säger mig Någoting i mitt hjärta: "Ta Dig över till de där människorna! Ta Dig till dem! De förgås." Jag själv vill inte fara men ändå är det Någoting i mig. Ser Ni, då är det Gud, som verkar. Se efter, vad målet är, se efter, vad motivet för att fara är, inte för egen... Om jag nu säger: "Mjaa..." Om mitt motiv för att fara dit bort är rätt, men så kommer jag fram hit och här är ett stort berg och jag säger: "Du vet, om jag kommer över det där berget och räddar alla de där hundra människorna, kommer de en dag att ha en staty där: Broder Branham, den store missionären." Nu är mitt motiv inte rätt. Berget kommer inte att falla. Nänämänsan.

²⁴ Men då mitt motiv och mål är rätt och Gud i mitt hjärta leder mig och jag inte kan komma över berget, runt berget, under berget, skulle jag säga: "Berg, flytta Dig!" Kanske det... Då jag säger så och jag just har sagt det i den sortens rätta ande, ledd av Den Helige Ande, i Guds vilja, kanske det inte är mer än en enda liten sked av det där berget, som faller ner, men det är på väg. Nästa dag kanske det faller ett kilo. Nästa dag ett kvarts ton. Och kanske om en månad faller fem ton in. Hur går det med det? Man kanske inte ens ser det ännu, men hon flyttar sig, det är på väg. Jag kommer att stå just där och titta på, hur saken blir gjord, för att Gud sa så och det bara avgör saken.

²⁵ Kan Du tänka så om Din mor där ikväll? All right, om Du kommer att tänka det, kommer hon att bli bra. All right. Det är om Du bara tror på det, uttala bara ordet och stå fast vid det! Förstår Ni? Tro det bara! Häng fast vid det! Det är evigt Liv.

²⁶ Imorgon eftermiddag nu... Jag sa till Billy ikväll att bara hoppa över bönekorten, så ville jag tala. Jag erkänner i sanning, att jag har varit igång sedan januari, utomlands och tillbaka, i Phoenix, raka vägen hem och tillbaka och alldeles fullständigt (den där andebedömningen) tills jag är så svag, att jag knappast vet, var jag står någonstans tidvis. Det fick mig precis nästan utsliten.

²⁷ Och sedan måste jag fara och de... Ni - Ni bröder inbjöd mig att stanna kvar i några dagar till. Så jag uppskattar det! Jag tycker förvisso, att det är en underbar skara predikanter här. Önskar att vi kunde ha fått litet mer tid till gemenskap. Om Herren vill, ska jag komma tillbaka någon gång. Ingenting annat, bara gå från den ena församlingen till den andra och kryssa runt genom staden och hälsa på Er allesammans. Jag skulle vara glad att få göra det, vad jag än kunde göra för att hjälpa Guds Rike, dvs. om Ni skulle vilja, att jag gjorde det. Och att få komma tillbaka någon gång och förenas med oss och ha en trevlig, god mötesserie någonstans.

28 Och kom ihåg, bröder, jag kommer att be för Er. Det är ett, som är säkert. Och jag vill, att Ni alla ska be för mig, Ni allesammans.

29 Och nu är jag – jag... I morgon förmiddag är det församlingsmöte i alla de här olika fina församlingarna runt om i staden.

30 Nu är en del av grupperna från Jeffersonville här. En del av mina vänner, en av min församlings förtroendemän är här, broder Fred Sothmann. Jag har aldrig kunnat få syn på honom i mötet. Och broder... Å, många andra av mina vänner där uppifrån Jeffersonville, min pri-... Min sekreterare där och – och allesammans är här någonstans i mötet. Jag har inte fått syn på dem ännu.

31 Och bröder, det finns några fina församlingar här i den här staden. Och alla de andra av Er besökare, finn en av dem och gå till de här församlingarna i morgon! De kommer att göra Er gott, det är jag säker på. De är bröder, som tror på den här sortens verksamhet. Det är orsaken till, att de är här och sitter på plattformen och nere på platserna här, för de tror på den. Och jag sätter värde på de där männen.

32 Herre, välsigna den här avdelningen av Full Gospel Business Men här, som – som sponsrade det här mötet. Det finns... Jag tror det där var riktigt, att de sponsrade mötet. Jag – jag går till en massa av deras sponsorer, för där inne... Vi borde inte vara så här men många gånger låter bröder pyttesmå olikheter, liksom att en man tror på *någoting litet*, en annan på *någoting litet*. Det åstadkommer liksom litet friktion och gamla sår sedan långt tillbaka. Det borde vara läkt vid det här laget men det – det... Och om man – om jag får Full Gospel Businessmen, så hjälper det liksom till att förbinda det och vi kommer tillsammans och vi har verklig gemenskap tillsammans, har det bara riktigt gott. Och vi sätter värde på det. Gud välsigne den där avdelningen! Jag tror, att Gud lät den uppstå med avsikt.

33 Nu... Och så fick jag den stora förmånen att få se broder Oral Roberts ställe här om dagen. Och oj, vilket kolossalt ställe, någoting så vackert! Det är – det är ett minnesmärke över pingströrelsen.

34 Sedan for jag bort till broder Tommy Osborns, ännu ett underbart ställe, en underbar gudsman, som... Broder Tommy och jag står varandra riktigt nära, och broder Oral också, riktigt närstående bröder och vi älskar varandra och gör vårt bästa att försöka arbeta allt vi kan till förmån för folk i Guds Rike.

35 Så jag sätter förvisso värde på de där männen, då jag är här i den här staden ibland resten av de här fina männen Ni har. Ni får har underbara herdar. Jag bara, jag vill säga det på det viset. Må Herren fortsätta att vara med Er alla, är min bön. Och nu imorgon eftermiddag, jag... Vilken tid börjar mötet, bröder?

Halv tre. Låt oss säga, att Ni bör vara här klockan ett eller halv två, så det inte stör resten av mötena.

³⁶ Om nu inte pojkarna redan har talat om det för Er, så har de ikväll en del böcker, bilder osv. och band och inspelningar och . . . Ifrån mötena och de säljer dem. Men vi kommer inte att låta dem sälja dem på Sabbaten, imorgon. Inga böcker eller någonting får säljas imorgon. Så vi . . . Vi tillåter aldrig det. Fastän många har sagt: ”Du har förfärligt fel. . .”

³⁷ Och gamle Pappa Bosworth brukade säga till mig: ”Å, broder Branham, Du har fel där.”, men det är på det viset jag känner det (Förstår Ni?) och jag – jag känner det så. Om Du vill ha en, så ger de Dig en men om Du . . . Men vi kan inte sälja på – på Sabbaten. Nej. Det är alltsammans. Om jag tror på det där, måste jag leva det, bara . . . Jag måste leva med mig själv. Förstår Ni? Och jag – jag måste leva med mina övertygelser och så . . . Eller Ni kan skicka efter det hem och fram till huset, till platsen och få det.

³⁸ Ikväll nu, å, låt oss allesammans bara precis glömma det där, å, att det finns något arbete, som ska göras eller vad som helst annat eller dagens möda! Låt oss bara lägga allting åt sidan och se in i Ordet i några minuter och se efter, vad Gud skulle vilja säga oss genom Sitt Ord! Och så får jag be, att Gud bara ska ge oss en extremt stor välsignelse ikväll.

³⁹ Gene, skulle Du kunna kidnappa henne åt mig? Skulle Du kunna kidnappa den där lilla flickan åt mig? Är hon inte en näpen liten en? Skulle Du tycka om att fara hem tillsammans med mig och leka med min lilla Sarah, ungefär *så här* lång? Å, skulle Du det? Jag – jag skulle tycka om, att Du gjorde det. Hon är precis ungefär lika stor som Du och hon är Pappas lilla flicka. Mmm. Mm. Och jag slår vad om, att – att Du älskar Din Pappa också, eller hur? Mamma? Å, visst gör Du det. Den sötaste lilla flicka, som jag sitter här och tittar på. De små ögonen ser ut som två brända håll i en filt och – och litet brunt hår.

⁴⁰ Jag bara älskar små barn. Jag har två små flickor hemma. Den ena av dem är Rebekah och den andra är Sarah.

⁴¹ Här för någon tid sedan var jag borta. De är Pappas små flickor båda två och jag älskar dem. Och så fort jag kommer in, måste jag ge dem en ridtur på ryggen och . . . Det är bara det, att Becky håller på att bli för stor för det, hon är lika stor som jag. Hon skulle bryta ryggen av mig nu, hon är . . . Men hon är Pappas lilla flicka i alla fall. Och om något år till nu, så vill vi sätta henne i en biblisk skola någonstans, borta från den offentliga skolan.

⁴² Och då – de väntade på Pappa, som Ni förstår, som skulle komma hem. Jag hade varit ute i mötesserien. Och imorgon kväll kommer de att vänta ända till midnatt på att jag ska försöka komma in. Och så kom jag in riktigt tidigt om morgonen, omkring klockan tre eller fyra. Och modern kom till dörren och släppte in mig och jag var så trött och sliten, att jag . . . Här på

plattformen . . . Då jag är smord, känns det bra, men så fort det där lämnar en, det är då man får det besvärligt. Hur många har någonsin vetat det? Å, visst är det så.

43 Titta! Elia gick upp på berget och nedkallade eld från himlen, nedkallade regn från himlen och sedan, då Anden lämnade honom, vandrade han i öknen i fyrtio dagar och Gud fann honom gömd i en grotta någonstans.

44 Jona, han gick ner och stannade levande i en vals mage i tre dagar och nätter, spottades ut på stranden och gick omkring och predikade. Hela staden omvände sig och kom till Gud. Och då smörjelsen lämnade honom, gick han upp på kullens topp och bad Gud att ta hans liv. Förstår Ni?

45 Jag stod vid sidan av William Cowpers grav för inte så länge sedan, han som skrev den där berömda hymnen, som vi använder vid vårt nattvardsmöte:

Det finns en källa fylld med Blod,
Tappat ur Emmanuels ådror.
Där syndare, som kastat sig ner i floden . . .

46 Hörde Ni någonsin, vad han . . . Vad som skedde med honom? Sedan inspirationen hade lämnat honom efter det där, försökte han hitta floden för att begå självmord.

47 Jag bor precis mitt emot det gamla Hemmet i Kentucky. Och Stephen Foster gav Amerika dess mest berömda folksånger. Och då han skrev, fick upp inspirationen, den där inspirationen, skrev en sång, sedan då han kom ut ur den gick han och drack sig full. Till sist kallade han på en tjänare, tog en rakkniv och begick självmord.

48 Folk vet inte, vad de människor, som lever i den andliga världen går igenom. Här nu, känner man sig som att man skulle kunna förflytta berg men låt bara smörjelsen släppa en och börja gå ut genom den där dörren (om inte någon är där och kan ta emot en, ser Ni) och så, kanske i några timmar, vet man knappast var man är någonstans. Och sedan kväll efter kväll, det tar det bästa av en.

49 Och lilla . . . Jag vill berätta för Er om lilla Sarah och Rebekah. Så nästa morgon kunde jag inte sova och jag hade stigit upp, satt i en stol, och efter en stund kom Becky, som var den äldre, hon var – hade längre ben än Sara, och så kom Becky springande . . . Vaknade upp, hoppade ur sängen utan att väcka sin lilla syster och här kom hon genom huset och sprang så fort hon kunde. Hon sa: ”Pappa, Pappa . . .” Jag stack ut ett av mina ben och hon hoppade upp där, ganska bra i balans. Liksom lik den – den moderna församlingen, Ni vet, den har varit med i leken länge, vet Ni, i flera hundra år. Hon kunde balansera riktigt bra och hon la sina armar om mig och sa: ”Å, min Pappa, min Pappa . . .”

50 Och lilla Sarah hade vaknat upp i oväsendet. Tja, jag vet inte, om Era barn inte gör det. Mina gör det: Den yngre får ärva kläder. Och så hade Sarah på sig Beckys pyjamas, fötterna var ungefär så där mycket för långa, Ni vet. Och här kom hon, en pytteliten, kort unge, som föll och snubblade. Och hon kom dit, litet sent. Så Becky vände på sig och sa: "Sarah, min syster, jag ska säga Dig en sak." Hon sa: "Jag var här först. Och jag har monopol. Så jag har hela Pappa och det finns ingenting kvar åt Dig."

51 Det är så en del människor försöker tänka ifråga om religion, eller hur? Mmm. Det är riktigt.

52 Och stackars lilla Sarah, hon plutade med sin lilla läpp och hennes små svarta ögon tittade upp på mig och hon började gråta. Och Becky hade sin kind mot min och kramade mig. Jag älskar henne. Och Sarah började då därifrån, eftersom Becky hade hela Pappa. Jag stack ut mitt andra knä *så här* och vinkade åt henne *så där*. Å, hon piggnade till riktigt kvickt och sprang, hoppade upp på mitt knä så . . . Hon hade inte varit där så länge och hennes ben räckte inte ens till golvet. Hon var liksom litet ostadig (kanske liksom jag är, bara litet ostadig, Ni vet) och hon . . . Kunde inte nå golvet. Hon var inget stort samfund, vet Ni, och så kunde hon inte nå ner till det fasta golvet. Hon hade inte varit med länge nog.

53 Och så var hon liksom ostadig och jag slog båda armarna om henne *så här* och drog henne tätt intill mig och hon tindrade med de där små svarta ögonen och tittade tillbaka på Rebekah. Hon sa: "Rebekah, min syster," hon – hon sa: "det är kanske sant, att Du har hela Pappa, men jag vill, att Du ska veta en sak, Pappa har hela mig." Så . . .

54 Det där är . . . Bara så, att Han har hela mig. Jag har kanske inte utbildning till att utföra de stora sakerna men så länge jag vet, att Han har hela mig i min ostadighet, så låt Honom bara ha bägge armarna om mig, det kommer bara att få mig att känna mig bra.

55 Nå, låt oss be ännu en liten bön till Honom, innan vi öppnar Ordet!

56 Himmelske Fader, nu inser vi, att vi är precis som barn också. Och – och Du älskar att vara tillsammans med oss och tillbe tillsammans med oss. Och då vi tillber dig och du älskar oss och håller oss i Dina armar och sänder ner Din Helige Ande och låter oss veta, att Du lever och att Du är vår Fader, tackar vi dig så mycket. Låt nu Den Helige Ande komma till oss ikväll! Älska vartenda hjärta, Herre! Ge oss en ny välsignelse! Håll ut barmhärtighetens dagdroppar över oss, Fader! Se inte på våra synder! De är alltför många. Herre, förlåt dem bara! Utelämna dem, Fader, och ta oss bara i Dina armar och – och hela vår sjukdom och – och rena våra själar och befria våra andar, Herre, så att vi kan tillbe och prisa dig, vara som små barn, som springer

omkring i huset, bara veta, att Pappa vakar över oss! Bevilja det, Herre!

57 Nu är ingen människa i stånd till att – att tolka Ordet. Det inser vi. Johannes såg Boken i högra handen på Honom, som satt på tronen och det fanns ingen i himmelen eller på jorden eller under jorden, som var värdig att ta Boken för att öppna den eller att lösa inseglen. Och där kom ett Lamm fram, som hade varit slaktat allt sedan världens grund lades. Och han var värdig. Och han tog Boken och löste inseglen och öppnade Boken. Å, Lamm, kom ikväll! Öppna Boken åt oss, Fader, medan vi väntar på dig, för vi ber om det i Jesu, Guds Lamms, Namn. Amen.

58 Jag har ikväll valt en liten vers här i Skriften på tre ord. Men först vill jag läsa en vers eller två ifrån Johannes 11:e kapitel med början på den 23:e versen.

Jesus sa till henne: "Din bror ska uppstå igen."

Marta sa till honom: "Jag vet . . . han ska uppstå igen i uppståndelsen på den yttersta dagen."

Jesus sa till henne: "Jag är uppståndelsen och livet, den som tror på mig, om han än vore död, ska han leva."

Och vem som helst, som lever och tror på mig, ska aldrig dö. Tror Du detta?"

Hon sa till honom: "Ja, Herre, jag tror, att du är Kristus, Guds Son, som skulle komma in i världen."

59 Och som text vill jag använda de här tre orden: *Tror Du detta?*

60 Jag läste en berättelse för någon tid sedan. Jag tror, att det var en påhittad berättelse. Och alla predikanter, gissar jag, har läst Dr. Ingrahams bok om – om *Fursten av Davids hus*. Det är en utmärkt bok. Den är – jag tror den är alldeles utsåld från förlaget. Jag skulle vilja ha den i tryck, så jag kunde ge den till människorna.

61 Och i den läste jag en liten artikel om denne Lasarus och om Jesus och Maria och Marta, de här systrarna till Lasarus. Och jag läste där, att Jesus bodde, tror jag, tillsammans med Marta och Maria. De var bägge två vackra hebreiska flickor. Och Lasarus höll på att lära sig eller utbilda sig till att bli skriftlär vid templet och tillverkade lagens skrifter åt prästerna.

62 Och Jesus hade härlig gemenskap, särskilt med Lasarus. Då vi läser i boken, om hur Han kom till deras hem, och Marta var litet senfärdig ifråga om att lyssna till Hans ord, men hon måste få middagen färdig och duka bordet, men Maria satt vid Hans fötter. Och Jesus sa, att Maria har utvalt de bättre tingen.

63 Och så berättades det för oss, att Lasarus var den, som förde Jesus till Johannes i berättelsen i Dr. Ingrahams böcker och . . . I *Fursten av Davids hus*. Fast det där kanske inte var sant, jag vet

inte, men bara för bakgrunden till det, men det antogs, att Han hade bott tillsammans med dem.

64 Nu har vi lärt oss om den här tillkommelsen den här sista veckan, rättare sagt, det som Jesus sa i Johannes 5:19: "Jag... Sonen kan inte göra någonting av Sig själv, utom det Han ser Fadern göra, det gör Sonen likaledes. Fadern verkar och Sonen verkar alltjämt." Förstår Ni? "Det Han ser Fadern göra."

65 Så för att verkligen göra det här till den rätta berättelsen, måste Fadern, Gud, ha talat till Sin Son, Jesus, och sagt: "Din vän, Lasarus, kommer att dö, men det kommer att verka till det bästa, så lämna hemmet, Du! Ge Dig iväg, för man kommer att be Dig att be för honom eller göra honom frisk och – och jag vill inte, att Du ska göra det." Om Du vill ge akt på berättelsen, då vi går vidare, ska Du få se, att den byggs upp precis till sanningen om det där. Så Jesus, precis utan någon varning eller någonting gick Han bort ifrån huset och gick någon annanstans, kom inte tillbaka den kvällen. Och Han gick till några andra städer. Och så fort Jesus lämnade hemmet, då satte besvärigheterna in.

66 Och då Jesus lämnar Ditt hem, är besvärigheter på väg. Kom bara ihåg det, då Han lämnar Ditt hem, är besvärigheter på väg. Då Ni får sociala sällskap att operera i Er församling så där fullkomligt som någon stor väldig sextoncyldrig Rickenbacker och Ni lämnar Jesus utanför det, då Jesus går ifrån Er församling, är besvärigheterna på väg. Jajamänsan, då Jesus lämnar ett samfund, så att de lägger Honom åt sidan och säger: "Nja, nu kan vi bara inte tro, att de här sakerna skulle kunna vara precis exakt rätt" och man antar någonting annat, är besvärigheterna på väg. Kom bara ihåg Det!

67 Det påminner mig om en berättelse om Herren Jesus, som finns i Lukas Evangelium. Ni vet, då Han bara var en pojke på ungefär tolv år, tog Hans anhöriga Honom, liksom seden var varje år, upp till Pingsthögtiden. Och medan de var i Jerusalems stad vid högtiden och hade det härligt, finner vi i Bibeln, att de reste i tre dagar utan Honom. Och att de kanske tänkte, bara tog för givet, att Jesus måste ha varit ibland några av deras släktingar. Det kan vi nu inte göra. Då de kom sig för att gå igenom sina släktingar för att ta reda på det, var Han inte där.

68 Och vi kan inte ta för givet, att bara för att vi är metodister, baptister, presbyterianer, pingstvännar och våra bakgrunder och våra förfäder var framstående troende, så tar vi för givet, att Jesus är med oss. Vi kan inte göra det. Vi måste vara i kontakt med Honom varenda dag och varenda minut. Å, jag älskar det där!

69 Jag vill ha det, som Gud är nu. Det mina föräldrar hade, det mina förfäder hade, är underbart. Men (det de hade är bra). Jag tror, att vi är längre fram på vägen.

70 Låt oss se efter, vad Han är idag! Jag vill inte se tillbaka och se efter, vad herr Moody gjorde, för vi är längre fram på vägen än herr Moody. Felet med våra församlingar är, att vi ser oss tillbaka och säger: ”Tja, låt oss se efter, vad herr John Wesley sa, vad en del av de andra sa!” Det är orsaken till, att vetenskapen är så mycket längre framme på sitt område, än religionen är på sitt.

71 Här för trehundra år sedan bevisade en fransk vetenskapsman, att om man skulle färdas i den oerhörda hastigheten av femtiosex kilometer i timmen, skulle gravitationen få en att lämna jorden. Tror ni, att vetenskapen skulle hänvisa tillbaka till det idag? De kör i tretusenfyrtio kilometer i timmen och fortsätter fortfarande. De pressar sig framåt och ser framåt. Men vi vill se oss tillbaka och se efter, vad Moody sa, Sankey sa, Finney sa, Knox, Calvin, en del av de där. Det de sa var all right. Det var för deras tidsålder men vi fortsätter.

72 Min farfar körde en oxkärra. Jag kör en Ford V8. Min son kommer att flyga ett jetplan. Dvs. vi går vidare. Det är vad religionen borde göra. Herrens tillkommelse står för dörren. Församlingen borde gå vidare, in i sina befogenheter. Vetenskapen kan bara komma så och så långt och sedan måste den släppa taget, men vi har ännu outnyttjade källor, som aldrig har vidrörts, av Guds obegränsade kraft, som vi borde gå in i. Vi lever en miljon mil under våra privilegier ikväll, privilegier som det är meningen, att kristna ska åtnjuta. Jag skäms för mig själv, då jag tittar ut här och ser institutionerna och sjukdomen och besvärligheterna, som pågår just nu. Vår församling borde gå på gatorna och hela de sjuka, låta de döda uppstå, kasta ut demoner, göra tecken och under, få hela världen att inse, att Jesus Kristus lever. Det är det vi behöver göra.

73 Å, man säger: ”Herr Moody ... aldrig...” Herr Moody levde inte i den här tiden. Det är riktigt. Vi lever vid Herrens tillkommelse. Och vi har bara tagit för givet, att Han var hos våra släktingar. Men här om dagen, då en utmanare utmanade herr Graham, fann vi, att Han inte var hos våra släktingar.

74 Var finner de Honom? Var – var fann de Jesus? Just där de lämnade Honom. Var lämnade de Honom? Vid pingsthögtiden. Var lämnar vi Jesus, var gjorde församlingen det? Vid pingsthögtiden. Då vi kommer bort ifrån den där gammaldags pingstkraften och pingsthögtiden, går vi bort ifrån Jesus. Det är exakt rätt, min vän. Vi lever under våra tillgångar. Jajamänsan.

75 De lämnade Honom vid pingsthögtiden och det är den enda plats, där metodister, baptister, presbyterianer och pingstväner någonsin kommer att finna Honom, det är att gå tillbaka dit, där man lämnade Honom. Var är Herrens glädje? Var är Herrens kraft? Församlingen frågar idag: ”Vad – vad hände med

historiens Gud?” Han väntar på, att Hans folk ska ropa in Honom på scenen. Men . . .

⁷⁶ Vi kan inte göra det genom samfund. Vi kan inte göra det med psykologi. Vi kan inte göra det med räkning, inte heller kan vi göra det med utbildning. Vi avskiljer oss, delar upp oss. Vi är inte delade. Vi är minsann en enda person i Kristus Jesus. Vi är alla ett i Kristus och våra samfund kommer aldrig att göra det. Hur bra de än är, kommer de inte att göra det. Vår utbildning är det största hindret, som Evangeliet någonsin har haft, det är utbildningen.

⁷⁷ Det vi behöver, är inte utbildning. Vi behöver få tillbaka Den Helige Andes makt och demonstration i församlingen för att demonstrera makten. Jesus sa aldrig: ”Gå ut i hela världen och – och undervisa!” Han sa aldrig: ”Gå ut i hela världen och gör . . .” Han sa: ”Gå ut i hela världen och predika Evangeliet!” Och Evangeliet är att demonstrera Den Helige Andes kraft, uppståndelsen. Vi är fortfarande en miljon mil ifrån det, som vi borde vara. Låt oss röra oss framåt! Låt oss gå tillbaka dit, där vi lämnade Honom vid pingsthögtiden!

⁷⁸ Jesus sa i Johannes, det 15:e kapitlet tror jag, Han sa: ”Jag är Vinträdet, Ni är grenarna.” Nåväl nu, om det där Vinträdet lät den första grenen växa ut och ur den grenen skrev en Apostlagärningarnas bok, kommer den andra grenen att skapa ännu en Apostlagärningarnas bok. Den tredje grenen kommer att skapa en Apostlagärningarnas bok till. Och varenda gren, som kommer ut ur det där Vinträdet, kommer att vara likadan, som den första grenen var.

⁷⁹ Nu kan man ju ympa, det vet vi. Jag har sett ett citrus-träd med omkring åtta olika slags frukt på det. Jag har sett ett apelsinträd, som hade grapefrukter och gröna citroner och allting annat på det, men de var inympade.

⁸⁰ Det är det, som är felet idag. Vi har ympat in våra idéer, ympat in våra samfund, men om det där trädet någonsin självt låter det växa ut en ny fruktgren, kommer den att vara likadan som de ursprungliga, som kom in i det. Halleluja! Å, församlingen kommer att blandas ihop men vi behöver den ursprungligas kraft. Vi behöver Den Helige Ande, Jesu Kristi uppståndelsekraft. Det var det, Han sa till oss att göra.

⁸¹ ”Jag är Vinträdet, Ni är grenarna.” Om en vinranka skjuter ut ett skott och det kommer ut med vackra blå druvor, kommer nästa vinranka, som den låter växa ut, att ha vackra blå druvor på sig. Om det första Vinträdet kom ut och de föll under Den Helige Andes inverkan och de gjorde mäktiga under och tecken och beseglade sitt vittnesbörd till en värld . . . Till och med många av dem med sitt eget vittnesbörd, de, de beseglade sitt vittnesbörd med sitt eget blod. De gick igenom alla slags faror och allting för att föra fram Evangeliet. De led, de blev slagna,

de blev straffade. ”Måste vi bäras hem till Himmelen på en välbehagets blomstrande bädd, medan andra stred för att vinna priset och seglade genom blodtörstiga hav?” Vad väntar vi oss att få göra? ”Jag måste strida, om jag ska få regera. Föröka mitt mod, Herre!” Visst. Vi behöver en . . .

⁸² Vi behöver inte ett nytt samfund. Vi behöver inte en ny kyrkobyggnad. Det vi behöver idag, är en gammaldags, lantlig, himmelsblå, synd-dödande pingstväckelse, som föddes vid Pingsten och är tillbaka i församlingen igen, Den Helige Andes kraft igen för att få in Jesus på scenen.

⁸³ Historiens Gud kommer alltid in på scenen i ett avgörande ögonblick. Vi behöver det. Det är det, som är felet med vår församling idag. Vi håller på att komma för långt efter. Vi faller in i världens stil. Och gradvis, år för år, börjar den dö litet grand och vissna bort.

⁸⁴ Det är tid för beskärning ganska snart. Gud kommer att beskära den lika säkert som att jag står i den här predikstolen. Gud kommer att beskära henne för att få henne att bära frukt. Han kommer att hugga bort världens gärningar ur den en vacker dag. En sådan skandal, som församlingen har hållit på i religionens namn!

⁸⁵ Och vi finner, att då Jesus gav Sig av, satte döden in. Då Jesus lämnar vår församling, Den Helige Andes kraft lämnar vår församling, börjar den krympa ihop och – och dö. Och efter en tid är det inte mer med den. Då nu Jesus gav Sig av, satte döden in. Å, en så sorglig tidpunkt det var!

⁸⁶ Och lägg märke till, att de undrade och de sände bud på Jesus men Han kom inte. De sände bud på Honom igen och Han kom inte, men Han visste, vad Han skulle göra. Han vet ikväll, vad Han kommer att göra. Det är inte glömt hos Honom, Han vet exakt, vad Han tänker göra. Han kommer att låta ett folk uppstå, precis så säkert som att jag står i den här talarstolen. Han kommer att låta ett folk uppstå för Sitt Namns skull ifrån hedningarnas släkte. Han kommer att göra det.

⁸⁷ Det är judarnas tid, som står för dörren nu, och hedningarnas håller på att ta slut, för de bara fortsatte ut. De avvisar Kristus, de avvisar sina tecken, de avvisar allting, som kallas gudfruktigt och brännmärker det som något slags telepati eller djävulsk kraft och gör . . . De hädar Den Helige Ande och förseglar sig bort ifrån Gud. Och Gud kommer att ta den där minoriteten, efter en tid, och låta den uppstå till en stark Församling och sedan låta Anden vända Sig till judarna och ta hem Hednaförsamlingen. Exakt riktigt. Hon håller på att skapas nu. Nåväl, vi är vid ändens tid, nästan.

⁸⁸ Jesus, Han visste. Och efter ett tag sa Han: ”Vår vän, Lasarus, sover.”

⁸⁹ Å, lärjungarna trodde, att han tog sig en liten vilopaus. Han sa: "Nåväl, om han sover, har han det riktigt bra."

⁹⁰ Nå, Han sa på Sitt . . . På deras sätt, så att de skulle förstå, sa Han: "Han är död, och för Er skull är jag glad, att jag inte var där." Förstår Ni? "För Er skull är jag glad, att jag inte var där." För de skulle ha hållit på och be Honom att – att hela – att hela honom, men Han visste, att Han inte kunde göra det, för synen skulle . . . Efter de där fyra dagarna visste Han, att det var den tid, som Fadern hade sagt till Honom. Så vackert Han sa vid graven: "Fader, jag tackar Dig, för att Du redan har hört, men jag säger det bara för deras skull, som står bredvid." Förstår Ni? Han visste redan, vad Han skulle göra. Han sa: "Jag ska gå och väcka honom."

⁹¹ Nu kan jag föreställa mig, att det där lilla hemmet verkligen var i upplösning. Familjeförsörjaren borta, sorg. Å, det är underbart, då man har ett sorgset hem eller ett sorgset hjärta, och så dyker Jesus upp helt plötsligt, eller hur? Jag kan föreställa mig att få se Marta, en vacker liten kvinna med en svart slöja över sitt ansikte och lilla Maria, och de höll om varandra och sa: "Vad ska vi göra? Pappa och Mamma är borta och vår käre bror . . . Nu har vi lämnat församlingen, och vi är uteslutna ifrån dem, och kom ut för att följa Jesus från Nasaret. Och Han har dragit bort någonstans och lämnat oss."

⁹² Jag kan höra en kritiker komma dit och säga: "Hallå, var är den där gudomlige helbrägdagöraren, den där profeten från Galiléen? Var är Han någonstans nu? Ser Ni, då det verkligen blir tid för Honom att göra någonting, är Han borta." Där är det. Ser Ni, Gud bara älskar att göra så där, bara för att låta människorna, bara låta människorna visa vad de är, ja, bara pröva dem, för att få se, vad de verkligen är. Han ger dem en välsignelse. Han dyker upp, visar Sig, presenterar Sig för människorna, bara för att få se, hur de kommer att reagera, bara för att få se, vad de kommer att göra åt det.

⁹³ Nu finner vi så, att efter några dagar, fyra dagar, var stackars Lazarus död. De begravde honom. Andra dagen, tredje dagen, fjärde dagen . . . Nu vet ju vem som helst, att förruttnelsen sätter in efter tre dagar, näsan faller in i ansiktet först. Och så sätter förruttnelsen in, likmaskarna börjar äta på kroppen. De la honom i jorden, satte en stor sten ovanpå grottan, där de hade honom. Och då och då gick de unga flickorna ut och knäböjde vid graven och grät.

⁹⁴ Och efter ett tag kom nyheterna dit: "Jesus har kommit. Vi såg Honom komma in i staden." Å, den där lilla Marta, som hade varit så, till synes, så senfärdig ifråga om det, då bevisade hon, vad hon var gjord av. Här kommer hon. Hon kommer på vägen då, sprang ut och sökte. Jag kan höra en del av dem längs vägen säga: "Nå, jag antar, att Du har förstått nu, att Din religion

var falsk." Hon bara struntade i dem och fortsatte, gick bara förbi alla kritikerna. Hon gick ner tills hon såg Honom, kanske sittande nere vid gathörnet.

⁹⁵ Nu måste hon ju, till synes . . . Hon hade kanske haft rätt att gräla på Honom och – och tala elakt till Honom. Å, hon sprang inte fram och sa: "Titta här, titta här, Du! Du ska vara profet, en gudsman. Varför kom Du inte, då vi kallade på dig? Å vi är till åtlöje för hela staden nu. Vi kom ut ur vår församling för att följa Dig." Det såg ut som hon hade rätt till det. Men, ser Ni, precis liksom jag predikade om *Lammet och Duvan*, om vi är lamm, så mister ett lamm alla rättigheter det har. Det är exakt rätt. Det har ingenting annat än ull, så det måste förlora den. Och man mister varenda rättighet man har för att tjäna Gud. Det är exakt riktigt.

⁹⁶ Jag höll efter kvinnorna ifråga om hur de bar de här små gamla kläderna, Ni vet, och de sa: "Tja, vi – vi är amerikaner. Vi kan göra vad vi vill."

⁹⁷ Jag sa: "Det är exakt riktigt, men är man ett lamm, då mister man sina rättigheter." Att röka cigaretter och hålla på så där, det är det värsta en kvinna någonsin har gjort. Det är exakt riktigt.

⁹⁸ En dam sa till mig för inte så länge sedan, då hon talade med mig, hon sa: "Men, broder Branham, de tillverkar inte några andra slags kläder."

⁹⁹ Jag sa: "Men de gör fortfarande symaskiner och säljer tyg. Det finns ingen ursäkt för det alls." Det är exakt riktigt.

¹⁰⁰ Kom ihåg, att Du kan vara ren för Din man här, men en dag kommer Du alldeles säkert att få stå till svars för äktenskapsbrott för det: "Vem som helst, som ser på en kvinna, för att han har åtrå till henne, har redan begått äktenskapsbrott med henne i sitt hjärta."

¹⁰¹ Vad är det för fel med pingstvännernas kvinnor idag, det är vad jag undrar. Hur har Ni inte kommit bort ifrån de gamla gränserna! Hur Era mödrar brukade ha långt hår, och idag målar pingstvännernas kvinnor upp sig som en skara karnevalsdeltagare och klipper sitt hår och har sådana där gamla korta kläder, precis liksom resten av . . . Går ut och klipper gräsmattan på eftermiddagen, då männen kommer förbi, inser Du, kvinna, att Du kommer att få stå till svars för ha begått äktenskapsbrott med de där männen? Du visar upp Dig för dem med den avsikten. Det är en ond ande över församlingen och människorna, och de vet det inte. Blinda och vet inte om det. Det är sanningen.

¹⁰² Kanske Du kan säga, att jag, som evangelist, inte har rätt att säga det där. Nåväl, jag måste följa Den Helige Andes ledning, det är allt jag kan säga. Du . . . Om jag möter dig vid domen, så behöver jag inte ha Ditt blod på mina händer. Fly ifrån varenda jordbit, som ser ut som Satan! Håll Dig borta ifrån det! Fly från

det! Jag bryr mig inte om hur många TV-stjärnor . . . Du är ingen TV-stjärna här. Du är en Guds dotter.

¹⁰³ Predikade i en pastors församling här om förmiddagen om en gammal slav på den tiden, de sålde slavar för länge sedan. Och de brukade komma dit och köpa dem på auktionen. Och människorna, de grät, ropade för sitt hemlands skull. De skulle aldrig mer komma tillbaka. Och de måste piska dem. Och de köpte dem precis liksom man köper en bil, för vilka priser som helst, och de sålde de där mänskliga varelserna.

¹⁰⁴ Och en dag kom det en köpare dit, en mäklare, in i en stor grund- . . . En stor plantage, rättare sagt. Och han sa: "Hur många slavar har Ni till salu?"

¹⁰⁵ Han sa: "Tjaa, jag har några att byta med." De försöker få dem stora. Tar de där mödrarna, fäderna . . . Om kvinnan han hade gift sig med var en liten, svag kvinna, tar de de där stora, friska männen och avlar dem med . . . Liksom hästar och djur. Det var aldrig rätt. Gud skapade människan. Människan skapade slavar. Det är inte rätt till att börja med, aldrig. Gud menar inte, att någon människa ska vara slav. Nänämänsan. Och ingen . . . Titta, vad som skedde!

¹⁰⁶ Så mitt i allt det där sa den här mannen: "Tja, jag skulle vilja köpa några av dem . . ." Han la märke till en ung man där. De behövde inte piska honom. Hans haka var uppe, huvudet uppe, precis som en verklig gentleman, som gick omkring. Och den där mäklaren sa: "Jag skulle vilja köpa honom."

¹⁰⁷ Han sa: "Men han är inte till salu."

¹⁰⁸ Han sa: "Jaså, varför det?" Han sa: "Är han förmannen?"

¹⁰⁹ Han sa: "Nää, han är slav."

¹¹⁰ "Jaha", sa han, "Varför? Ger Ni honom bättre mat än Ni ger resten av dem?"

¹¹¹ Han sa: "Nej. Han äter där ute i kabyssen tillsammans med resten av dem. Han är slav."

¹¹² Han sa: "Vad gör honom så mycket annorlunda än resten av dem?"

¹¹³ Och chefen sa: "Jag undrade över det själv en lång tid, men en dag fick jag reda på det. Borta i hemlandet är hans far stammens kung. Och fastän han är en främling borta från hemmet, vet han fortfarande, att han är en kungs son och han uppför sig som en sådan." Om det där . . . Om en afrikansk inföding kunde inse, att hans far är kung och här borta som främling i ett främmande land fortfarande kan veta, att på andra sidan havet är han en kungs son, hur borde då inte kvinnor och män uppföra sig, då man är Guds söner och döttrar? Uppföra sig så. Visst. Uppföra er! Rena Er och uppför Er som Guds söner och döttrar! Inte underligt, vilket tillstånd!

114 Här är vi. Å, lilla Marta kom utspringande. Hon såg ut som om hon hade en – ett sätt att få säga någonting emot Honom. ”Varför kom Du inte till min bror? Titta, vad vi har gjort för Dig, och Du svek oss!” Jaa, hade hon sagt så, skulle berättelsen aldrig ha slutat så, som den gjorde. Nänämänsan. Det är sättet man närmar sig en gudomlig Guds gåva på. Om Gud sänder en gåva, måste man närma sig den rätt. Om man någonsin väntar sig att få någonting från den, måste man närma sig den rätt. Och det visste Marta. Hon hade troligen läst om sunemitiskan och hennes barn. Och hon. . . Om den där sunemitiskan visste, att Gud var i Elia, hur mycket mer var Han inte i Jesus? Visst.

115 Så hon gick fram på rätt sätt. Hon sprang fram och föll ner för Hans fötter. Jag tycker om det där! Föll ner för Hans fötter och sa: ”Herre. . .” Det är Hans rätta titel. Det var det Han var. Han var hennes Herre. ”Herre, om Du hade varit här, skulle min bror inte ha dött.”

116 Oj, oj! Å, jag kan precis föreställa mig att se Hans goda hjärta, då Han såg på den där vackra kvinnan, med tårarna rinnande utför hennes kinder. Hon sa: ”Herre, om du hade varit här, så skulle min bror inte ha dött.” Titta, vad hon sa! ”Men till och med nu, Herre, fastän han är död, fastän likmaskarna krälar genom hans kropp, till och med nu, Herre, vad Du än ber Gud om, kommer Gud att ge det till Dig.”

117 Å, det där är hemligheten. Man kanske säger: ”Jag har sökt igenom vartenda sjukhus. Doktorn säger, att jag kommer att dö, men till och med nu, Herre. . . Jag är alldeles förstörd av gikt. Jag kan inte röra mig, men till och med nu, Herre. . .”

118 Det lilla barnet hade en vattenskalle, som var så där stor i omkrets igår kväll. Det finns ingenting, man kan göra. Den skulle bre ut sig och spränga dess lilla huvud och dö, ”Men till och med nu, Herre. . .” Han är fortfarande samme Gud. Han är fortfarande samme Herre. ”Till och med nu, Herre. . .” Och Han sitter på den allsmåttige Gudens högra sida och ber för de saker, som vi gör anspråk på, att Han har gjort för oss.

119 Nu känner jag mig verkligen religiös. Visst gör jag det. Man kommer att kalla mig för frimickel i alla fall, så man kan lika gärna sätta igång och få det överstökad.

120 Så jajamänsan, ”Till och med nu, Herre, vad Du än ber om, kommer Gud att göra det.”

121 ”Be Fadern om vad som helst i mitt Namn, så ska jag göra det.”, sa Jesus.

122 ”Till och med nu, Herre, vad Du än ber om, kommer Gud att ge det åt Dig.” Å, det där måste ha rört om i Hans goda hjärta.

123 Han sa: ”Din bror ska få leva igen.”

124 Hon sa: ”Ja, Herre. Han kommer att få leva. Han var en bra pojke. Han ska komma fram i den allmänna uppståndelsen på

den yttersta dagen." De där judarna trodde på den allmänna uppståndelsen. "Han kommer att komma fram i den yttersta dagens uppståndelse."

125 Titta på Honom! Han tog Sitt lilla jag samman. Han sa: "Jag är Uppståndelsen och Livet." Oj, oj! Det hade aldrig funnits en människa, som kunde säga det, förr. Det kommer aldrig att bli någon efter det, som kan säga det. Han är den Ende, som kan säga det. "Jag är Uppståndelsen och Livet.", säger Herren. "Den, som tror på mig, om han än vore död ska han leva. Och vem som helst, som lever och tror på mig, ska aldrig dö. Tror Du detta?"

126 Hon sa: "Ja, Herre." Å, hon visste, att någonting höll på att ske. Måste vara så.

127 Då tro från ett ärligt hjärta möter Gud, kommer de där kuggarna bara tillsammans *så där*. Någonting måste ske. Jag utmanar de här åhörarna ikväll i Jesu Kristi Namn, låt Din tro ansluta sig till Gud så där, så ska vi om några minuter få en Pingst till. Det skulle utbryta en sådan väckelse i den här staden, att det inte skulle finnas tillräckligt med poliser i landet för att hålla dem nere. Det är riktigt. Det skulle bli en riktig väckelse. "Till och med nu, Herre. . ."

128 "Nja, Herre, vi har redan gett upp ifråga om *det här*. Vi gjorde *det här* och gjorde *det där*." Jag bryr mig inte om, vad Du har gjort, "Till och med nu, Herre. . ." Han väntar på, att Du ska ropa på Honom. Han. . . "Tror Du detta?" Visst. Jajamänsan. Till och med nu, vad Du än ber Honom om. . .

129 "Var har ni lagt honom?" Nu går Han ner till graven. Han var människa nog för att gråta, Han var Gud nog till att låta den döde uppstå.

130 Här för någon tid sedan, en kvinna, som tillhör en viss grupp av människor. . . Jag gör det aldrig till en vana att prata om samfunden. Men den här kvinnan. . . De tror inte på, att Jesus var gudomlig. De säger, att Han bara var en profet. Nu var Han. . . Om Han bara var en profet, är vi alla i synden. Antingen var Han Gud, ingenting mindre än Gud, eller den störste bedragare världen någonsin har haft. Det är riktigt. Han var mer än en människa. Hon sa: "Han var inte gudomlig."

131 Det finns så mycket av det där i det här sociala evangeliet idag, man försöker göra Jesus Kristus till en profet. Å, Han var profeternas Gud. Visst var Han det.

132 Hon sa: "Jag ska bevisa det för Dig med Din Bibel: 'Han var bara människa.'"

133 Jag sa: "Gör det, Du!"

134 Och hon sa: "Då Han gick till Lazarus' grav, säger Bibeln: 'Han grät.' Han måste vara dödlig, annars kunde Han inte gråta."

135 Jag sa: "Damen, är det där Ditt Skriftställe?" Jag menar inte att vara ogudaktig här med att säga det här, men jag ska tala om för Er, vad jag sa till henne.

136 Hon sa: "Det är det."

137 Jag sa: "Det där påståendet är svagare än soppa kokt på skuggan av en kyckling, som har svultit ihjäl." Jag sa: "Nej, Du – Du har ingenting att stå på."

138 Hon sa: "Å, Han grät! Det visar, att Han var dödlig."

139 Jag sa: "Han var både dödlig och odödlig. Han var Gud i kött."

140 Hon sa: "Å, nonsens!"

141 Jag sa: "Han gick till graven gråtande. Det är nog så sant, men då Han rätade upp sitt lilla jag. . ." Bibeln säger: "Han var inte mycket att titta på, ingen skönhet, så att vi skulle åtrå Honom." Men då Han kastade tillbaka de där små axlarna och sa: "Lasarus, kom fram!", och en man, som hade varit död i fyra dagar och ruttnat i graven, han kom fram. Det var mer än en människa. Visa mig den människa, som kan göra det! Vad var det? Förruttnelsen kände sin Mästare. Livet kände sin Skapare. Någoting måste ske. Han talade och en man, som var död och i graven i fyra dagar, uppstod igen och stod upp på sina fötter och levde. Halleluja! Det var Gud i Sin Son. Jajamänsan. Det var Gud, som gav Sig tillkänna genom Honom, Sonen. Det var Gud, som talade, inte en människa.

142 Han var människa, då Han såg Sig om på det där trädet den där dagen för att få någoting att äta. Det var en människa. Men då Han tog fem bullar och två fiskar och gav femtusen mat, det var mer än en människa. Det var Gud, som gav dem mat där inne. Han var mer än en profet, mer än en människa, Han var en Gud-Människa. Visst.

143 Han låg i aktern på den där lilla båten den där natten, och sjöarna dånade och de studsade som en flaskkork där ute i det där väldiga sjögången, då tiotusen sjödjävlar svor på, att de skulle dränka Honom den natten. Han var människa, svag och trött efter förbönen för de sjuka och låg där bak, och vinden störde Honom inte ens. Han var människa, då Han sov, men då Han vaknade, satte foten på båtens nät, tittade upp och sa: "Tig, var stilla!" och vindarna och vågorna lydde Honom, det var mer än en människa. Det var Gud i människan, som gav Sig tillkänna. Det är riktigt.

144 Han var människa på korset, då Han ropade på barmhärtighet. Då Han ropade och sa: "Jag törstar.", det var en människa. Då Han dog, var Han människa, men på Påskmorgonen, då Han bröt dödens, dödsrikets och gravens insegel och uppstod igen, var Han mer än en människa: Det var Gud, som uppenbarades. Inte underligt att poeten sa:

Levande älskade Han mig, döende frälste Han
 mig,
 Begraven bar Han mina synder långt bort.
 Då Han uppstod, rättfärdiggjorde Han gratis
 för evigt,
 En dag ska Han komma – å, härliga dag!

145 Han sa: "För att jag lever, lever Du också. Tror Du detta?" Han är densamme, igår, idag och i evighet. Tror Du detta? Jag tror, att Den Helige Ande är just här nu. Tror Du detta? Jag tror, att Han kommer att fylla oss med Sin Närhet. Tror Du detta? Jag tror, att Den Helige Ande vill utgjuta Sin Närhet, hela alla de sjuka, få alla de människor, som inte har Den Helige Ande att bli fyllda. Tror Du detta? Tror Du av hela ditt hjärta? Låt oss stå upp på våra fötter och prisa Honom! Jag tror, att Han kommer att falla över oss just nu.

146 Å, Herre, Gud, himmelens och jordens Skapare, det Eviga Livets Upphovsman, varenda god gåvas givare, vi "Tror Du detta", Herre. Vi tror, att det är Du, som är här i mötet. Vi tror, att det är Du, som välsignar våra själar. Vi tror, att det är Du, som utgjuter din Ande över oss. Vi tror, att Du är densamme igår, idag och i evighet. Vi tror, att Du är levande för alltid och våra namn är skrivna i Lammets Livsbok. Alla himlar och jorden kommer att försvinna, men vi kommer att leva för evigt, för att Du lever för evigt. Herre, Du lovade oss det. Vi tror det av hela vårt hjärta. Allting, som är i oss, vi tror det, Herre. Jag älskar Honom. Jag älskar Honom.

147 Tror Ni på Honom? Jag tror, att det där är Den Helige Ande. Det är Någonting, som faller över oss. Tror Du detta? Jag tror, att Han vill hela varenda person just nu. Tror Du detta? Räck upp Era händer till Honom! Stå upp på Era fötter! Tror Du detta? Den Helige Ande är här, Det här är Detta! Petrus sa: "Det här är Detta." Det här är Den, Den Helige Ande.

148 Å, Herre, himmelens och jordens Skapare, sänd Din kraft och Dina välsignelser och Din godhet över de här människorna och välsigna deras hjärtan och låt dem se, att Människosonen är levande för evigt! Bevilja oss det, å, Herre! Vi ger dem till Dig i Jesu Kristi, Guds Sons, Namn.

149 Vem som helst, som inte har Den Helige Ande, räck upp Era händer och prisa Gud! Jag tror, att Han kommer att falla över Er. Någon lägger sina händer på dem! Det här är stunden. Varför väntar vi något längre? Det här är tiden. Det här är tiden för pingstvännen att komma tillbaka till Gud. Få det rätt ställt med Gud, pingstvännen! Låt Ert hjärta röras av den levande Gudens kraft! Låt Hans Ande komma och flytta in i Er och mätta Era själar! Han är här kväll efter kväll, här för att hela de sjuka, ge syn åt de blindas, genom den väldiga och mäktiga kraftigheten bevisar Han, att Han för alltid är densamme. Halleluja!

150 Prisa Honom! Räck upp Era händer! Glöm var Ni är någonstans, vet bara om att Ni är hos Honom, och att Hans godhet och Hans härlighet och Hans kraft och Hans barmhärtighet består i evighet! Han är för evigt densamme. Välsignat vare Herrens Namn! Halleluja! Å, prisat vare Hans heliga Namn!

151 Å, så underbar, så mäktig Han är! Hur många vill helga sina liv åt Gud just nu, på nytt? Räck upp din hand! Hur många vill helga sina liv åt Gud? Just så, ja! Räck upp Era händer! Låt oss se Pingsten! Låt oss se Guds folk! Jag ska räcka upp min hand. "Herre, här är jag, sänd mig!" Ta sedan en ängel med altarets kol och sänd Din kraft över oss, Herre! Gud, bevilja oss det i Din Andes fullhet, å, Fader! Hör vår bön, å, Herre! Hör vår bön som troende barn, som står! Prisat vare Hans Namn!

152 Å, det är som vågor av härlighet, som faller, å, barmhärtighetens daggdroppar. Å, pris ske Gud! Må våra själar vänta! Tror Du detta? Tror Du detta? Det här är Den Helige Ande, som kommer. Det här är den där osynliga kraften, som driver oss in i Guds Rike, Pingstens välsignelser. Kom tillbaka hem! Du väntas hem igen. Ni är dyrbara människor. Gud vill, att Ni ska helga Er. Kvinnor, städa upp Er! Män, städa upp Er! Låt oss komma iväg tillbaka till Gud och tjäna Gud med ett riktigt rent hjärta!

153 Pris ske Gud, Den Helige Ande är ute i mötet. Bara gör det, som Du känner Dig ledd att göra! Låt bara Den Helige Ande röra Dig! Det finns ingenting, som jag kan säga. Jag vet bara inte, vad jag ska säga nu. Den Helige Ande är över precis hela byggnaden. Välsignat vare Herrens Namn! Prasad vare Herren! Å, halleluja! Halleluja! Prasad vare Herren! Prisa Herren! Så underbar, så härlig. . . Så vacker, så underbar Guds heligas lovprisning är i Era ansikten, sedan Den Helige Andes Närvaro har rört Sig här och visat oss Sin härlighet utifrån den här stora skaran, som prisar Hans Namn helt samstämmigt.

154 Vänd Er om och skaka hand med någon, säg: "Prisa Herren, broder! Prisa Herren, syster!" Låt oss komma ända in och låta Gud röra om i oss! Pris ske Herren! Det är riktigt. Alla Ni metodister och baptister och presbyterianer, pingstväner och sjundedagsadventister och vad Ni än är, skaka hand med varandra i Herren Guds Närvaro. Så ska det vara. Å, halleluja! Halleluja! Halleluja! Å, jag är så glad, att jag är en av dem! Jag är så glad. Å, att få riva ner väggarna och kasta ut skräpet! Glory! Frihet i Herren, att prisa Hans heliga Namn. . . Välsignat vare Herrens Namn! Å, halleluja! Pris ske Gud!

155 Å, jag bara älskar att se det där: folk som skakar hand med varandra och deras ansikten lyser upp. Guds kraft, som säger: "Så ska det vara. Så ska det vara, vi är Guds barn. Vi är allesammans en enda stor församling, en enda väldig,

stor person i Kristus Jesus, Hans Brud, den Härliga.” Herrens tillkommelse närmar sig. Hans folk kommer tillsammans och älskar varandra . . . Med Hans Närvaros kärlek och kraft. Å, det här är som Himmelen! Å, det här är gott! Amen. Å, så härligt, så underbart, att bara få tillbe Herren i Ande och i kraft! En sådan tid! (Det där var att stoppa, vi startar.)

¹⁵⁶ Det finns bara inte . . . Jag sa till bröderna: ”Bröder, det finns ingen plats att stanna.” Det finns ingen plats här, som . . . Vi börjar aldrig, så vi slutar inte. Bara – bara underbart . . . Hur många känner sig riktigt bra? Bara Herrens Närvaro, oj, oj, den är underbar. Herrens Närvaro här.

¹⁵⁷ Nu är Herrens Närvaro här för att hela de sjuka, göra människorna friska. Tro bara på Honom! Tror Ni på Honom? Om vi kan tro på Honom, är allting möjligt. Tror du detta? Tror Du, att det där är Herrens Närvaro?

¹⁵⁸ Nu, medan Ni . . . Ge mig bara ett ögonblick, bara ett ögonblick nu, och lyssna bara ett ögonblick! Låt mig bevisa för Er, att det är Den Helige Ande, som är här! Låt mig visa Er, att Den Helige Ande, just Den som sköter om talandet, Den som utför saken, vet det där! Hur många finns det här nu, som kom in hit sjuka? Låt oss se Era händer! De som hade en sjukdom . . . Det finns människor . . .

¹⁵⁹ Det står en man där. Tror Du, herrn? Det finns inga bönekort utdelade, men tror Du, att Gud kan hela dig? Tror Du, att Han kan tala om Ditt besvär för mig? Det är i Din sida. Du väntar på en operation. Det är riktigt. Ditt namn är herr Cartwright. Det är riktigt. Är det där riktigt? Vinka med din hand! All right. Gå hem och var frisk, Du kommer inte att behöva den. Tror du det?

¹⁶⁰ Den där mannen, som håller det där barnet i sina armar, tror Du, att jag är Guds tjänare? Tror Du, att det här är Den Helige Ande? Jag känner inte Dig, är det riktigt? Har aldrig sett Dig i hela mitt liv, vi är främlingar. Tror Du, att Den Helige Ande kan tala om för mig, vad det är för fel med det där barnet? Det har utslag. Det är riktigt. Är inte det riktigt? Visst. Du är inte härifrån. Nej. Du har ett magont, som du lider av själv. Det är riktigt, eller hur? Du är från Kansas City. All right. Far tillbaka, Jesus Kristus gör Dig frisk. Halleluja! Tro, Du! Tror Du av hela ditt hjärta?

¹⁶¹ Här är Herrens Ängel, som svävade över den här lilla – en helt liten kvinna, vänlig, till åren, som sitter just här inne och lider av ett bräck. Tror Du, att Gud kommer att hela Dig från det där bräcket, syster? Du, med den den lilla röda blomman på Din hatt, räck upp Din hand! All right. Far hem och var frisk! Amen. Å, det är Gud. Det är Kristus, Guds Son. Han har uppstått från de döda. Han är här.

¹⁶² Lagg nu Era händer på varandra och be bara en god stund, varenda en av Er, medan jag ber någon att komma hit! Kom hit,

broder! Medan Ni har Era händer på varandra, så för att visa, att Gud helar också, ber jag brodern här att be också. (Sätt igång! All right.) Prasad vare Herren Gud!

TROR DU DETTA? SWD60-0402
(Believest Thou This?)

Detta Budskap av Broder William Marrion Branham, ursprungligen framburet på engelska lördagen den 2 april 1960 i Municipal Auditorium in Tulsa, Oklahoma, U.S.A., har tagits från en inspelning på magnetband och tryckts oavkortat på engelska. Denna svenska översättning trycktes och distribuerades av Voice Of God Recordings.

SWEDISH

©2017 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright

Alla rättigheter förbehållna. Denna bok får skrivas ut på en hem-skrivare för personligt bruk eller för att delas ut gratis, som ett redskap för att sprida Jesu Kristi Evangelium. Denna bok får inte säljas, reproduceras i stor mängd, laddas upp till en webb-sida, lagras i datasystem, översättas till andra språk eller användas för att be om pengar utan uttrycklig skriftlig tillåtelse från Voice Of God Recordings®.

För ytterligare information, v. g. kontakta:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org